

† C A S I A N

*Din darul lui Dumnezeu,
Episcop al Dunării de Jos,*

*Prea cucernicului cler, prea cuviosului cin monahal
și tuturor dreptmăritorilor creștini din eparhia noastră,
har, pace, sănătate și bucurie duhovnicească
din plinătatea praznicului Învierii Domnului,
iar de la noi arhierească binecuvântare.*

*Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!*

*„Să ne apropiem, purtătorilor de lumină,
de Hristos, Cel ce a ieșit din mormânt
ca un mire; și să prăznuim, împreună
cu cetele cele iubitoare de praznice, Paștile
lui Dumnezeu cele mântuitoare“*

(Din Canonul Învierii, cântarea a 5-a)

Iubiți frați și surori în Domnul,

Iată-ne din nou reuniți în marea familie creștină, în fața bisericii, în toate satele, comunele și orașele eparhiei noastre, aici, la gurile Dunării, ca să prăznuim și în anul acesta împreună Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

An de an, la Paști, suntem copleșiți de taina ascunsă sub piatra mormântului în care a fost așezat Domnul după Răstignirea pe Cruce și moartea Sa pentru păcatele noastre. Tăcerea, întunericul de la miezul nopții, dar mai ales fiorul așteptării semnului atât de smerit al luminii preluate de la candela de pe Sfântul Altar, din fiecare biserică, transformă tainic, nevăzut, atmosfera întunecată într-o explozie a luminării sufletești mai întâi, ca mai apoi să se extindă la tot spațiul exterior, care devine transparent, primitiv și strălucitor. Cu adevărat ne regăsim, fiecare în parte și toți în comuniune, mărturisitori ai realității Învierii Domnului, asemenea contemporanilor acestui eveniment de acum două milenii.

„Astăzi“- ca și atunci - „*toate s-au umplut de lumină: și cerul, și pământul, și cele de dedesubt. Deci, să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru Care s-a întărit!*“ (din Canonul Învierii, cântarea a 3-a).

Această realitate ne transpune în starea de trăitori ai Învierii Domnului, ca fapt personal împărtășit fiecăruia dintre noi, ca dar ceresc de pregustare a vieții veșnice, încă aici, pe pământ, de unde, ca și printr-o „*fereastră*“ dumnezeiască, zărim tainic împreună cu noi și pe cei adormiți „*în nădejdea învierii și a vieții de veci*“. Suntem, așadar, prin prezența Domnului Înviat, toți laolaltă, viii și adormiții, în aceeași sărbătoare a vieții veșnice.

Iubiți credincioși și credincioase,

Învierea Domnului nu ne împărtășește doar propria biruință a Celui ce a ieșit din mormânt spre a fi admirat și respectat. Biruitorul morții și al iadului, Hristos Domnul, dezleagă cu puterea Sa dumnezeiască pe toți cei ținuți de lanțurile stricăciunii

și-i mută la starea de libertate și de nestricăciune, care este viața cea adevărată.

Așa precum coboară Mântuitorul la iad, unde stăteau ferecați toți urmașii lui Adam, tot astfel coboară de ziua Învierii Sale, tainic, dar Atotputernic, în adâncul fiecărei persoane umane dornice de eliberarea din propria „închisoare“, a fricii de a-și trăi adevărata menire creștinească. Coboară, mai ales, în cel prăbușit sub povara fricii de moarte. Da, iubiți frați, suntem contemporanii înfricoșătoarei frici de moarte, căci nu dorim să deschidem ușa propriului mormânt în care ne ascundem de Dumnezeu aici, zilnic, mai înainte de a ne întoarce în pământul din care am fost luați.

Stării noastre pline de temere față de suferință, de nesiguranță și mai ales de moarte, îi răspunde astăzi Mântuitorul prin faptul Învierii Sale din morți, prin mutarea noastră în spațiul firesc al trăirii și existenței creștine.

Toți cei cuprinși de orice fel de teamă care este produsă de păcat, boala generalizată a firii omenești, să ne amintim de aceeași stare a celor ce au fost primii martori ai Învierii „*când se lumina de ziua întâi a săptămânii*“, după cum ne relatează Sfântul Evanghelist Matei (28, 1). Femeile purtătoare de aromate s-au dus la mormânt și s-a făcut cutremur mare, căci îngerul Domnului s-a pogorât din ceruri, a prăvălit piatra mormântului și a șezut pe ea. „*Și de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau și s-au făcut ca morți*“. În aceste împrejurări, îngerul s-a adresat femeilor: „*Nu vă temeți, că știu că pe Iisus cel răstignit Îl căutați. Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut!*“ (Matei 28, 4-6).

Iată realitatea! Mormântul este gol! Domnul Înviat este, pentru vecii vecilor, printre noi, viu și dătător de viață, gata să prăvălească piatra grea de pe ușa sufletelor și a trupurilor noas-

tre, chemându-ne, ca și pe Femeile purtătoare de arome, la înlocuirea fricii cu bucuria.

„Iar plecând ele în grabă de la mormânt - ne relatează în continuare Evanghelia - cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui. Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată, Iisus le-a întâmpinat zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat. Atunci, Iisus le-a zis: Nu vă temeți! Duceți-vă și vestiți fraților Mei, ca să meargă în Galileea și acolo Mă vor vedea“ (Matei 28, 8-10).

De prea puține ori ne împărtășim și noi, în realitate, la Învierea Domnului, din darul vederii Sale, atât de aproape de fiecare dintre noi! Ne copleșesc, poate, temerile noastre și rămânem adesea prăbușiți în suferințe, iar pe alții ne răpesc chiar bucuriile trecătoare și nu avem răgazul gustării din bogăția unei prezențe reale a Domnului vieții veșnice.

Oricât de apăsătoare ne-ar părea îndatoririle pentru existență și oricât de mult ne-am strădui să ne achităm de ele, nu vom reuși întru totul, căci, precum ne-a arătat Domnul, *„duhul este osârduitor, dar trupul neputincios“* (Matei 26, 41). Ne stau pildă în atare stare chiar și cele două surori, Marta și Maria, adesea vizitate în casa lor de către Domnul. Cu toate că-L cunoșteau amândouă pe Mântuitorul, doar Maria *„partea cea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea“* (Luca 10, 42).

Marta, însă, grijulie să nu lase nimic neîmplinit din cele gospodărești, cu atât mai mult că erau adresate Oaspetelui dumnezeiesc, nu s-a bucurat de aprecierea Sa, căci *„un singur lucru“* îi mai trebuia - disponibilitatea de a le împlini și pe cele spirituale, după cum le-a realizat pe cele gospodărești. Într-un astfel de echilibru atât de necesar pentru suflet și pentru trup se înfățișează numai cei ce pornesc de la ascultarea de Hristos și de poruncile

Sale, pe care le transpun apoi în lucrare, în viață, după cum ne învață Domnul. Astfel, în Evanghelia Sa, ne-a transmis poruncile menite să ne salveze de apăsarea grijilor zilei, căci „*au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea?*“ (Matei 6, 25).

Perspectivii sumbre a zilei de mâine, atunci când Îl excludem pe Dumnezeu din viața noastră, îi deschide El ușa speranței, invitându-ne să căutăm „*mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea (din lume, s.n.) se vor adăuga vouă*“ (Matei 6, 33).

Dar pentru cei mai mulți dintre noi, grija de multe se transformă, pe neobservate, în *teama zilei de azi și a celei de mâine!* Acestei atitudini generalizate în contemporaneitate, de la cei mici la cei vârstnici, îi răspunde, prin Învierea Sa, Hristos Domnul când ne invită și pe cei din ceasul întâi, ca și pe cei din ceasul al unsprezecelea, să intrăm din starea de teamă în bucuria mântuitoare.

La această bucurie veșnică ne invită și Sfântul Ioan Gură de Aur, în cuvântul său pascal: „*Intrați toți în bucuria Domnului nostru: și cei dintâi, și cei de-al doilea, luați plata. Bogații și săracii împreună, bucurați-vă! Cei ce v-ați înfrânat și cei leneși, cinstiți ziua! Cei ce ați postit și cei ce n-ați postit, veseliți-vă astăzi! Masa este plină, ospătați-vă toți!... Gustați toți din ospățul credinței; împărtășiți-vă toți din bogăția bunătății! Să nu se plângă nimeni de lipsă, că s-a arătat Împărăția cea de obște. Nimeni să nu se plângă pentru păcate, că din mormânt a răsărit iertare. Nimeni să nu se teamă de moarte, că ne-a izbăvit pe noi moartea Mântuitorului; a stins-o pe ea Cel ce a fost ținut de ea. Prădat-a iadul Cel ce S-a pogorât în iad; umplutu-l-a de amărăciune, fiindcă a gustat din Trupul Lui (...) Înviat-a Hristos și viața stăpânește. Înviat-a Hristos și nici un mort nu este în*

groapă; că Hristos, sculându-Se din morți, începătură celor adormiți S-a făcut“.

Iată, pe scurt, calea de urmat de fiecare dintre noi spre a-L întâlni pe Hristos, ca și Femeile Mironosițe, în această dimineață pascală, cu condiția să ieșim din noi înșine și să ne întoarcem de pe cărările rătăcitoare și fără direcție salvatoare și să-L auzim proclamându-ne și nouă: „*Nu vă temeți!*“ (Matei 28, 5) nici de prea multe griji lumești și, mai ales, de moarte.

În singurătate, în izolare, în egoism, în starea de păcătuire, trăim doar frica și disperarea. În apropierea de Domnul și în împlinirea poruncilor Lui descoperim lumina tainică, asemenea celei din candela Sfântului Altar, adusă de preot prin lumânare, în întuneric, și oferită fiecăruia dintre noi.

Cu lumina speranței aprinsă de Mântuitorul în sufletele noastre ieșim și noi ca și dintr-un mormânt cu piatra sa apăsătoare și ne vedem eliberați și ușurați, mai ales, dacă ne-am străduit, după putere, să urmăm „*calea Postului*“ ca să vedem, iată, și Sfânta Înviere.

Vedem și simțim, în același timp, minunea vindecării noastre de teama grijilor omenești, ca și de cea de moarte. Astfel, îi vedem luminați și pe semenii noștri, purtători de lumină și nu de griji, și nu de teamă, și nu de moarte: „*Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?*“ (I Cor. 15, 55). Este și reacția noastră, dacă ne-am unit cu Hristos „*Lumina lumii*“ și „*Lumina vieții*“ (Ioan 8, 12) celei veșnice.

Iubiți frați creștini,

Efectul văzut al izbăvirii de teama grijilor lumești, ca și de moarte, este atitudinea noastră față de noi înșine și față de semenii

noștri. Cel izbăvit de teamă devine martorul iubirii din iubirea lui Dumnezeu pentru lume. „*Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu*“ (Ioan 1, 12). „*Și din plinătatea Lui, noi toți am luat și har peste har*“ (Ioan 1, 16). Numai astfel, trăind personal și însușindu-ne roadele Învierii Domnului, așezăm în locul temerii iubirea, precum ne învață Sfântul Antonie cel Mare: „*Eu nu mă mai tem de Dumnezeu, pentru că-L iubesc pe El!*“

Așadar, fraților, veniți astăzi cu toții, de aproape și de departe, și intrați în iubirea și în bucuria Domnului, spre a le duce tuturor celor ce le lipsesc astfel de daruri pascale.

Precum Mironosițele, la început temătoare, apoi pline de bucurie, au fost trimise de Hristos cel Înviat din morți să vestească ucenicilor și ei, la rândul lor, lumii, tot astfel, rugăm pe iubiții noștri păstori din toate comunitățile parohiale, din mănăstiri și din capele, să facă așijderea.

Am primit lumina, s-o oferim și celor ce n-au putut sau n-au știut s-o găsească.

Am primit eliberarea de teamă, s-o oferim tuturor celor ce au atâta trebuință de ușurare și de pace sufletească.

Am primit bucuria, să o ducem pretutindeni și s-o aprindem ca și pe o lumină din propria lumină primită de la Hristos.

Am primit iertarea de la Hristos, prin Spovedanie la preot, s-o oferim fără întârziere, acum, tuturor celor împovărați, căci astăzi nimeni nu trebuie să se teamă de păcat.

Am primit frățietatea chiar și cu cei ce ne urăsc, s-o oferim, fără teamă, din acest moment, ca totdeauna să învie cu adevărat și în noi și între noi viața cea adevărată.

Am primit mângâierea Trupului și Sângelui Mântuitorului, „*spre iertarea păcatelor și spre viața de veci (...), spre vindecarea numărului deplin al celor cinci simțuri ale noastre*“ (rugăciuni

la Canonul Sfintei Împărtășanii), ca „*Hristos să ia chip în noi*“ (Gal. 4, 19). Să ne grăbim să oferim cele ce lipsesc în casa văduvei, a orfanului, a săracului, a bătrânului părăsit, a bolnavului și a deținutului, a tuturor celor însingurați. Cu ei, cu toți laolaltă, să ieșim din „mormântul“ fricii de păcat, al fricii de moarte și, mai ales, din cel al fricii de semenii noștri și să ne bucurăm unii de alții, să ne îmbrățișăm, să ne iertăm și așa să strigăm, din convingerea inimilor noastre:

Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!

*Al vostru de tot binele doritor
și către Domnul rugător,*

† Casian,
Episcopul Dunării de Jos